

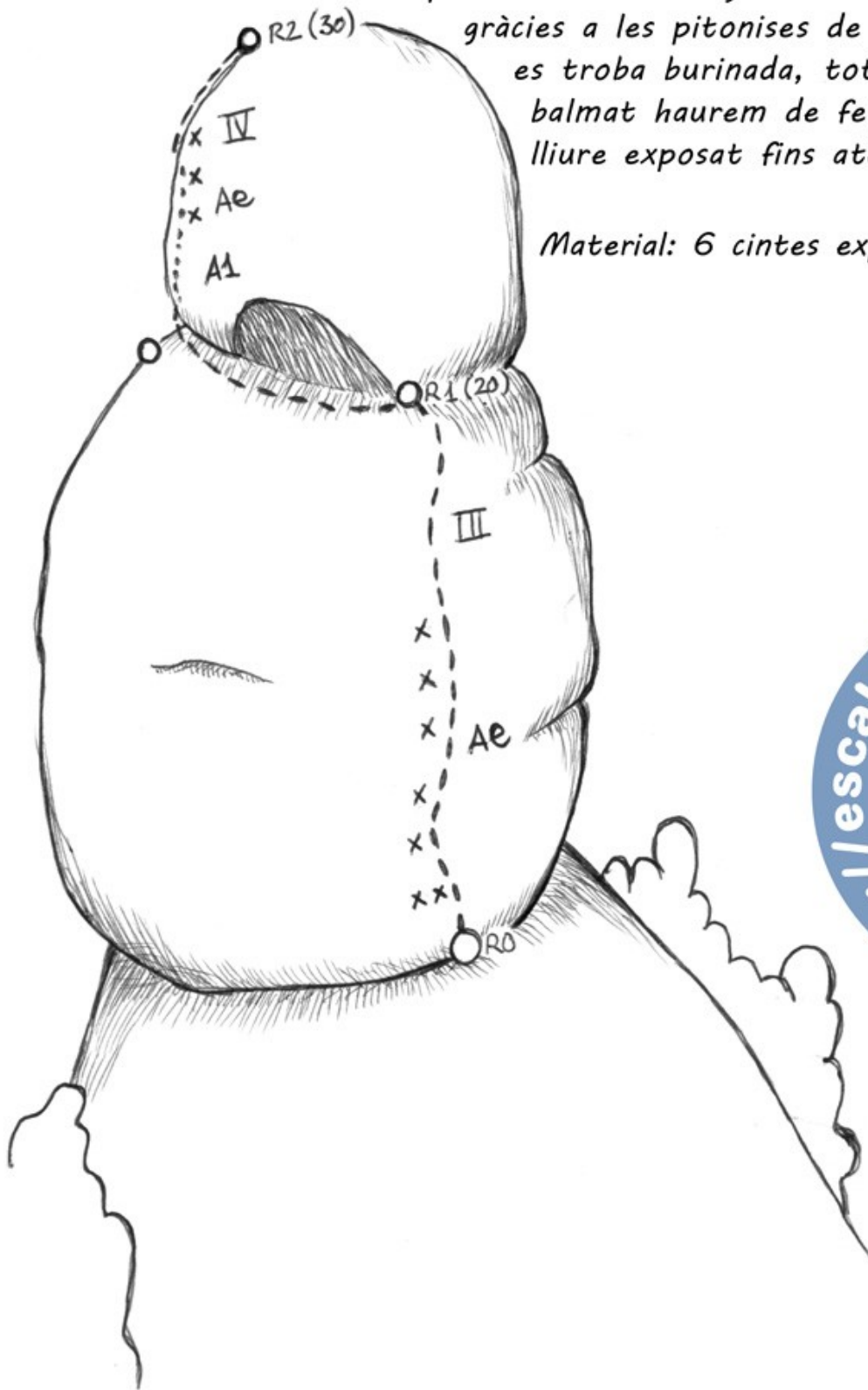
LA NINA

VIA NORMAL (D+) 50m

Oberta l'any 1942 per Ernest Mallafré, Vicenç Barbé, Francesc Blasi i Maria Antonia Simó.

Escalada històrica, els seus aperturistes necessitaren 13 intents i l'us del tronc per guanyar el cim. La segona repetició tardà 3 anys en arribar i es feu sense troncs gràcies a les pitonises de fissura. Actualment la via es troba burinada, tot i que per salvar el segon balmat haurem de fer un pas d'ungla o bé en lliure exposat fins atènyer el primer rebló.

Material: 6 cintes exprés, un ganxo i els estreps.

La Nina és de les Agulles que juntament amb el Lloro, l'Ou de Colom o la Portella Gran, foren ascendides per primera vegada amb l'ajut d'un tronc durant una època en que la imaginació substituïa la manca de recursos.

La segona repetició tardà 3 anys en arribar i fou gràcies a l'ingeni d'un dels ascensionistes, Josep Ferrer, el qual havia inventat uns claus significativament més curts dels que s'usaven en aquell moment (2 cm aprox.), permetent pitonar en llocs inversemblants fins aquell moment. Des d'aquell instant les pitonisses de fissura van relegar els troncs a l'oblit, obrint alhora la porta a una nova manera d'assegurar-se, aprofitant forats ínfims, espais entre còdols i ajudant-se molts cops de la fusta per acabar de falcar. Per aquesta segona ascensió es van utilitzar 24 pitons, dels quals 20 eren pitonisses inventades per en Ferrer.

- Via: Normal
- Zona: Montserrat – Frares Encantats
- Dificultat: IV/A1 (D+)
- Dificultat obligada: IV/A1
- Llargària: 50 metres
- Grau d'exposició: Mitjà
- Grau de compromís: Baix
- Equipament: Pràcticament equipada amb burins i espits
- Material: 6 cintes exprés, un ganxo i els estreps
- Orientació: Nord el primer llarg i sud el segon
- Valoració: ***

Aproximació:

Deixem el vehicle a Can Massana i ens dirigim vers el refugi Vicenç Barbé. Des d'allí anem a buscar la Canal Ample i remuntem direcció al Coll d'Agulles, poc abans d'arribar-hi prenem un corriol que marxa cap a l'est (marques blaves) i que puja cap als Alts Frares. Al cap d'una estona arribarem al peu de la Nina. Haurem d'envoltar-la per la banda oest fins atènyer el peu de via.

[Aproximació amb Google-Maps](#)

La via:

Primera tirada curta d'artificial fàcil amb burins rovelladets. Aquest llarg s'ha encadenat en lliure amb una dificultat de 6c. Des de la reunió anem a buscar l'aresta sud, on podem aprofitar la reunió de la via Perfil de Otoño. Actualment per atènyer el primer burí haurem de fer un curt tram en lliure difícil amb mala caiguda o bé, com vam fer nosaltres un pas d'ungla que estirant-te bé et deixa trincar el primer burí. Després d'un parell de passos d'artificial sortim en lliure fàcil per guanyar el cim. Segon llarg en lliure 6b.

Descens:

Ràpel de 40 metres pel vessant sud.

El que més m'ha agradat:

- Cim emblemàtic, una de les Agulles més singulars del massís.
- Ràpida i fàcil de combinar amb altres vies del voltant.